

Påskdagen

Detta är den dag, som Herren har gjort; låtom oss på honom fröjdas och vara glada.

Vi fira i dag Kristi fulländade segers dag. Kristi ärofulla uppståndelse ifrån de döda var beseglingen på allt vad han hade gjort till vår försoning. Nu var icke blott allt fullkomnat, utan det var ock bekräftat och högtidligen bevisat. Vi må väl då särskilt om denna dag använda dessa psalmens ord: *Detta är den dag, som Herren har gjort; låtom oss på honom fröjdas och vara glada* (Ps. 118:24). Egentligen betecknar väl ordet »dag» i detta språk hela den ljusa och saliga tid, som med Kristi seger uppgick för världen, och som även hos profeten Jesaja kallas *en välbehaglig tid och frälsningens dag* (Jes. 49:8); ty därom talar här psalmen. Det heter i de närmast föregående orden: *Den sten, som byggningsmännen förkastade, han har blivit en hörnsten. Av Herren har han blivit detta; det är underbart för våra ögon.* Därpå tillägges: *Detta är den dag, som Herren har gjort; låtom oss på honom fröjdas och vara glada.*

Men denna frälsningens dag börjades ju med Kristi uppståndelse från de döda; ty så länge hans verk icke var fullbordat och bekräftat med uppståndelsen, var ännu allt dunkelt, även för hans närmaste lärjungar; de kunde icke rätt förstå hans ärende; *Anden var icke ännu* (i full kraft) *given, emedan Kristus icke var förhärliad.* Därför uppgick nådens och frälsningens dag egentligen med Kristi uppståndelse; på den dagen, i uppståndelsen ifrån de döda, blev Kristus rätteligen förhärliad; då blev den fulla segern vunnen och bekräftad, när Fadern för Medlaren *lossat dödens vånda* till ett tecken, att allt var fullgjort, allt som fordrades till människornas frälsning; skulden var nu till fullo betald, *överträdelsen förtagen, skulden försonad, och den eviga rättfärdigheten framhavd* (Dan. 9:24). Vi säga därför åter: *Detta är den dagen, som Herren har gjort; låtom oss på honom fröjdas och vara glada.*

Vilka stora fröjdeämnen Kristi uppståndelse innebär, det kan väl ingen människa i tiden rätt utsäga; men Paulus har i 1 Kor. 15:e kapitlet sammanfattat de förnämsta, då han först i v. 14 säger: *Men om Kristus icke är uppstånden, så är vår predikan fåfäng, så är ock eder tro fåfäng, och sedan i v. 17 och följande: Om Kristus icke är uppstånden, så är eder tro fåfäng, och I ären ännu i edra synder. Så äro ock de förtappade, som hava avsomnat i Kristus. Men nu är Kristus uppstånden från de döda och har blivit en förstling ibland de avsomnade. Ty emedan döden kom genom en människa, så kom ock genom en människa de dödas uppståndelse. Allt detta antyder visserligen stora fröjdeämnen. Måtte vi endast få ögon att se dem! Visserligen är natten framskriden, och dagen är nära; visserligen har rättfärdighetens sol uppgått med salighet under sina vingar.*

Men icke skola alla därför kunna se detta ljus och fröjdas däröver. Nej, därtill fordras ännu något, nämligen att hava fått öppnade ögon. Alla till andligt liv uppväckta själar kunna icke nog förundra sig, att de icke förr sett det salighetens ljus, som omgivit dem. De säga: »Jag hörde förut samma härliga ord om Kristi död och uppståndelse, läste och sjöng förut därom och höll det på visst sätt för sanning, men kunde icke se eller förnimma det saliga däri, såsom jag nu ser och förnimmar det.» De bekräfta med allvarlig mening aposteln ord: *En naturlig människa fattar icke det, som tillhör Guds Ande.* Därför behöva vi ännu en nåd, för att kunna efter profetens uppmaning »fröjdas och vara glada», nämligen att Gud sänder oss sin Ande av höjden, som uppväcker oss från dödssömnen och öppnar våra ögon. Låtom oss även nu därom allvarligt bedja i den bön, Herren har lärt oss: *Fader vår* m.m.

Text: Joh. 20:1-10

Uti denna text se vi Jesu vänners första erfarenhet av hans uppståndelse. De kunna ännu icke tro denna stora händelse, de äro i ett djupt mörker och i en förvirring, som väl förklarar, vad Kristus hade förutsagt: *Satan skall sälla eder såsom vete.* Under de hemska dagar, då de sågo sin Herre grymt marteras, dödas och omsider

läggas i graven, hade deras hjärtan blivit så fulla av bedrövelse, att de alldeles förgåto Skriftens och Kristi egna förutsägelser, att han skulle på tredje dagen uppstå ur graven. Maria Magdalena med ännu några kvinnor gå bittida på morgonen av den första dag, då lagen tillät något göromål, till graven; och i vilket ärende? Vår text säger endast så mycket, att de väntade att där finna Jesu lekamen, och att de blevo bestörta och bedrövade, när de icke funno den där. Men evangelisterna Markus och Lukas berätta, att de hade köpt och medförde välluktande kryddor för att smörja Jesu lekamen. Sådant smörjande hade till ändamål att bevara den döda kroppen för en alltför snar förruttnelse. Så alldeles intet tänka de på, att han skulle uppstå. Så fullkomligt hava de förgätit hans ord därom, under det de otrogna och fientliga prästerna hade de orden i minne, då de efter hans död sade till Pilatus: *Vi hava erinrat oss, att denne förförare sade, när han ännu levde: Efter tre dagar skall jag uppstå.*

Ja, Jesu vänner äro så förvirrade, att ehuru de få se stenen borttagen ifrån graven, samt lakanen och svetteduken där kvarlämnade, börja de ändå icke tänka, att han möjligen kunde vara uppstånden; utan vår text säger, att Maria, då hon i sin bestörtning sprang till lärjungarna, sade: *De hava tagit Herren bort ur graven, och vi veta icke, var de hava lagt honom.* Ja, evangelisterna förtälja, att fastän änglar visade sig för de sökande kvinnorna och sade: *Varför söken I den levande bland de döda? Han är icke här, utan han är uppstånden; kommen ihåg, huru han talade till eder, då han ännu var m.m.,* så kunde de ändå icke komma till besinning, utan förblevo ännu i samma mörker och bedrövelse.

Och lika illa stod det till med männen, Jesu förnämsta lärjungar. Vår text säger, att Petrus och Johannes även skynda till graven och få se detsamma, som kvinnorna hade berättat; de se sveplinet och svetteduken, som hade varit om hans huvud, icke lagd bredvid sveplinet, utan på ett särskilt ställe hopvecklad; men de förstå ändå icke Skriften, att han skulle uppstå ifrån de döda, utan vända tillbaka lika tröstlösa. Ja, evangelisterna berätta ett ännu mera besynnerligt drag av detta otrosmörker, denna förvirring, nämligen att då Jesus visade sig för dem och lät dem se *sina händer och hålen efter spikarna m.m.,* de likväl *icke trodde, utan blevo förskräckta och menade, att de sågo en ande.*

Av allt detta lära vi nu allra först, i vilket mörker även Jesu trognaste vänner och lärjungar kunna komma och dock vara benådade och frälsta. Men vi lära ock härav något med avseende på vårt egentliga ämne, Kristi uppståndelse ifrån de döda. Vi märka här, att dessa Jesu första lärjungar, vilka sedan med så stor visshet vittnat om hans uppståndelse, icke varit några lättrogna människor, som genast voro färdiga att antaga den underbara händelsen; nej, de hava tvärtom, alldeles såsom vi, varit böjda för misstankar och i det längsta *betvivlat* Kristi uppståndelse; vi finna, att de först genom de allra starkaste bevis blivit övertygade, att de endast genom att med ögonen se honom och med händerna taga på honom, genom att sätta sitt finger i hålen efter spikarna äntligen låtit övertyga sig, att det verkligen var densamme Herren och Mästaren, som hade blivit fastspikad vid korset, död och begravnen, vilken nu stod levande för deras ögon. Men då dessa misstänksamma och sentrogna lärjungar efteråt icke blott hade en sådan visshet om hans uppståndelse, att de inför hela världen vittnade därom, utan ock en sådan fröjd och frimodighet, att de numera icke aktade sitt liv för denna sannings förkunnande, att de nu fortforo att ideligen vittna om Kristus, ehuru de sågo sig på jorden ej hava annan lön därför än marter och död. Så ligger visserligen i allt detta den kraftigaste bevisning för den stora artikeln i vår apostoliska tro: »På tredje dagen uppstånden igen ifrån de döda.»

Må var och en betänka detta förhållande. Före Kristi död och uppståndelse, på en tid, då lärjungarna dagligen sågo sin Herre göra de största tecken och under, då kunde en av dem helt avfalla och bliva en förrädare, en annan för en svag kvinnas blick och fråga så förlora modet, att han förnekar sin Herre och svär, att han icke känner honom; men efter hans död och uppståndelse, då kan samme Petrus med frimodighet gå marter och död till mötes för sitt vittnesbörd om sin Herre; då löpa de alla såsom unga lejon emot de grymmaste förföljelser för detta sitt vittnesbörd. Utan avseende på deras berättelser och intyg om den korsfästes

uppståndelse och uppenbarelsen efter uppståndelsen – tänk blott på själva det förhållandet, att de hava så vittnat, och det, ännu en gång sagt, under de grymmaste förföljelser. Hade de icke varit fullkomligt vissa om sanningen av sitt vittnesbörd, hade de icke varit väl övertygade om Kristi uppståndelse, hade de icke med egna ögon sett den uppståndne och talat med honom, så skulle de väl hellre tigit eller till och med förbannat Jesus såsom en bedragare, då de nu intet annat hade av sitt vittnesbörd än endast marter och död.

Men då vi nu sett den visshet om Jesu uppståndelse, som även dessa tvivelaktiga lärjungar hade erhållit – en visshet, som för oss blir desto större, när vi icke blott se deras vittnesbörd framtränga gentemot alla förföljelsestormar, utan ock nu skåda i hela Kristi kyrka på jorden verkningarna av deras vittnesbörd; – så låtom oss betrakta *den nytta och kraft, vi hava av Kristi uppståndelse ifrån de döda*. Profetiskt talar psalmen om den frälsningens dag, som med Kristi seger uppgick över världen: *Låtom oss på honom fröjdas och vara glada*. Det är det rätta påskdagsämnet, när vi betrakta denna fråga: Vilka äro de förnämsta fröjdeämnena, vi hava av Kristi uppståndelse ifrån de döda?

I.

Det första fröjdeämnet är, att vi uti Kristi uppståndelse hava *beseiglingen på hela vår evangeliska predikan*. Aposteln sade i det redan anförda 1 Kor. 15 kap: *Om Kristus icke är uppstånden, så är vår predikan fåfäng, så är ock eder tro fåfäng*. Ordet »fåfäng» betyder tom, innehållslös. Allt vore falskt och idel bedrägeri, allt som vi enligt Kristi evangelium predika och tro, om han själv förblivit i graven och icke uppstått. Ty för det första vore det en fåfäng, tom och falsk predikan att trösta människor med en Frälsare ifrån synden, döden och helvetet, om han själv förblivit i dödens våld; och för det andra vore det ju ett ömkligt bedrägeri att tro honom vara Guds Son, den evige och fullkomlige, om han icke fullgjort allt vad han sagt, om han svikit i det stora bevis för sin gudomliga sändning, som han särskilt hade utlovat, nämligen sin uppståndelse på tredje dagen. Vi veta, att när otrogna judar stred emot honom, så sade han: *Bryt ner detta tempel* (men han talade om sin kropps tempel), *och inom tre dagar skall jag resa upp det* (Joh. 2:19–21); och vid andra tillfällen sade han, att han skulle giva detta otrogna släkte endast *profeten Jonas tecken*, ty likasom denne var tre dagar och tre nätter i den stora fiskens buk, så skulle ock han vara tre dagar och tre nätter i jordens sköte (Matt. 12:39–40; 16:4).

Sådant hade han lovat såsom det avgörande tecknet på vem han vore, varjämte han utan bildspråk med tydliga ord hade sagt sina lärjungar, att *han skulle antvandas åt hedningarna, korsfästas och dödas och på tredje dagen uppstå*. Tänk, om han icke hade fullgjort detta, då hade ju hela hans sak varit förlorad och all predikan om honom falsk och fåfäng. Visserligen hade då också alla hans vittnens tungor blivit förstummade, såsom förut är sagt; men även om någon varit så dåraktig, att han ännu predikade om en sådan, som svikit i sitt utlovade huvudtecken, vem skulle väl då trott hans predikan? Och om någon likväl hade trott den, så hade det ju varit en fåfäng, tom och falsk tro. Korteligen, hela Kristi evangelium hade varit ett irrbloss, ett ömkligt bedrägeri, om han icke uppstått från de döda.

Och huru olyckliga voro vi icke då! Då hade vi ingen Frälsare ifrån synderna, ifrån döden och fördömsen; då vore det ej mera sant, vad Jesus sade: *Så älskade Gud världen, att han utgav sin enfödde Son*. Då vore det falskt allt, varöver vi fröjdas om julen, då vi höra änglar från himmelen båda oss stor glädje, att oss är född Frälsaren; då vore vi, såsom de osaliga onda andarna, utan frälsare och utan hopp för tid och evighet; vi hade då varken jul eller påsk; vi vore alla den eviga fördömsens offer.

Men i samma grad som allt detta vore osaligt, i samma grad är det motsatta förhållandet ett stort fröjdeämne. Då aposteln säger: *Om Kristus icke är uppstånden, så är vår predikan fåfäng*, så följer ju därav tvärtom, att *om Kristus däremot är uppstånden, då är vår predikan icke fåfäng*, icke tom och falsk, utan en fullt ovedersägligt bekräftad sanning. Vissheten därom grundar sig icke endast därpå, att ingen blott människa någonsin uppstått ifrån döden, då hon blivit dödad genom blodsuttömning, eller på något annat dylikt mänskligt bevis; utan den

grundar sig i synnerhet därpå, att Herren Gud alltifrån syndafallets dag utlovat en Frälsare, Herrens smorde, Herrens helige, och om honom förutsagt det avgörande tecknet, att han icke skulle se förgängelsen, utan uppstå på tredje dagen, såsom historien om Jona m.fl. förebilder visar, och att detta sista och avgörande kännetecken på den utlovade Frälsaren, jämte alla andra dylika, fullbordades på Jesus.

Därav följer visserligen, att när Jesus är uppstånden, då är vår predikan icke fåfäng, icke falsk och bedräglig, då är evangeliets predikan besegrad; och då är icke heller vår tro fåfäng, den tro, som vi bygga på denna bekräftade sanning, utan vi skola i tron verkligen få allt det som evangeliets predikan innehåller och lovar. Det är då verkligen sanning, att *Gud så älskade världen, att han utgav sin enfödde Son*; det är då full sanning och verklighet, att *var och en, som tror på honom, icke skall förgås utan hava evigt liv*; det är då sanning allt vad Jesus sagt, såsom att vi genom tron på honom skola få den helige Ande, bliva nya människor, bliva Guds barn, Kristi bröder och medarvingar; det är då sanning, att han är med oss alla dagar, att han älskar och sköter oss, att han hör våra böner, och att icke ett hår får falla av vårt huvud Faderns vilja förutan; ja, det är då sanning, att vi icke skola dö evinnerligen utan till slut förbliva där han är i oändlig salighet. All denna evangeliets sanning beseglades genom Kristi uppståndelse. *Detta* är den dagen, som Herren har gjort; låtom oss på honom fröjdas och vara glada.

II.

Påskdagens andra stora fröjdeämne är, att Kristus har blivit *uppväckt* för vår rättfärdiggörelses skull (Rom: 4:25). Detta skola vi icke blott så förstå, att han blev uppväckt till besegling, att vår skuld nu var betald, vår synd betäckt och den eviga rättfärdigheten förvärvat, utan ock så, att Kristus uppstod rättfärdig för oss. Det är ett djupt och tänkvärt språk, när aposteln i Rom. 4:25 säger: Vilken har blivit utgiven för våra synders skull och uppväckt för vår rättfärdiggörelses skull. Huru skola vi nu förstå detta? Vi veta, att Skriften annars överallt framställer hela Kristi görande och lidande lydnad såsom grund för vår rättfärdiggörelse och att hans försoningsverk egentligen fullbordades genom hans död; såsom han själv på korset sade: *Det är fullkomnat*. Huru skola vi då förstå, att aposteln här på detta sätt skiljer mellan hans död och uppståndelse, då han säger, att *Kristus har blivit utgiven för våra synders skull och uppväckt för vår rättfärdiggörelses skull*? Låtom oss fröjdas och prisa! Meningen är denna: Kristus var helt och hållet i vårt ställe både i sin död och uppståndelse; vi voro inför Guds ögon så inneslutna i honom, att när han såsom Guds Lamm dog för våra synder, blevo våra synder borttagna; och när han uppstod rättfärdigad från synderna, skedde även detta för världen, för mänskligheten, som, innesluten uti honom, uppstod rättfärdigad från synderna, så att ingen nu behöver dö för sina synder emot lagen, om han icke genom otro förtrampar Guds Son.

Såsom vår medlare och borgesman, den andre Adam, hade Kristus åtagit sig att svara för alla våra synder, att lida vårt förtjänta straff och att fullgöra allt vad den gudomliga rättvisan krävde. Allt detta fullgjorde han, då han gav sitt liv i döden. Men med sin uppståndelse har han icke allenast givit alla människor och andar ett bevis, att han led och dog såsom helig och Guds Son för andras synder och icke för någon sin egen skuld, utan ock, att hans gottgörelse för våra synder var av Fadern fullkomligt godkänd och gillad, såsom Skriften säger, att *han är levandegjord till Anden och därmed även rättfärdigad i Anden* (1 Petr. 3:18; 1 Tim. 3:16), d.ä. frisagd från alla de skulder och straff, vilka han såsom människornas borgesman hade påtagit sig.

Men då vår borgesman stod så alldeles i vårt ställe inför Guds dom, som om hela mänskligheten hade gjort det och lidit, vad han gjorde och led – *efter vi hålla så före, att en har dött för alla, och därför hava alla dött* (2 Kor. 5:14) – så gäller detta om hans uppståndelse: »Om en har uppstått rättfärdig för alla, så hava alla uppstått rättfärdiga i honom.

Nu återstår endast, att vi genom tron omfatta och iklädas denna rättfärdighet; men själva rättfärdigheten består däruti, att borgesmannen, som utfört vår sak inför Gud, är rättfärdig; det är hans egen personliga rättfärdighet, som då blir vår rättfärdighet. Det var detta, varom endast Anden skulle övertyga världen, såsom

han själv sade: *om rättfärdighet, ty jag går till min Fader*. Därför skall detta vara hans namn, varmed man skall kalla honom: *Herren, vår rättfärdighet* (Jer. 23:6).

Men icke nog därmed, att Kristus rättfärdigad är vår rättfärdighet; han har ock genom sin uppståndelse, såsom i synnerhet Ebreerepisteln säger, blivit en överstepräst efter *Melkisedeks* sätt, med ett oförgångligt prästerskap, då han nu *alltid lever för att bedja för oss* eller företräder vårt ställe, är i Guds åsyn för oss, rättfärdig för orättfärdiga. *Ty Kristus har icke ingått i en helgedom, som är gjord med händer, utan i själva himmelen för att nu framställa sig i Guds åsyn, oss till godo* (Ebr. 9:24). Detta är Kristi oförgångliga prästerskap och vår beständiga och fullkomliga rättfärdighet inför Gud. Och såsom vi sett, grundar sig denna vår eviga rättfärdighet, från alla sidor betraktad, på Kristi uppståndelse ifrån de döda. Ty då blev han rättfärdigad för alla, och då inträdde han i sitt »oförgångliga prästerskap», i vilket han »är i Guds åsyn, oss till godo».

Här fattas oss nu endast tron. Kunde vi blott fullt tro och besinna detta, så skulle vi vara fulla med fröjd, frid, kärlek och alla Andens frukter, så skulle vi ju beständigt prisa och lova den gudomliga kärleken, som gjort allt detta. Det är denna Kristi oss förvärvade eviga rättfärdighet, som gör, att, fastän vi ännu med all tro och bön emot syndens makt dagligen bedrövas över allehanda vidlådande synd och uselhet, vi likväl icke förlora Guds vänskap och det välbehag inför hans ögon, som vi endast i Kristus åtnjuta. Även då gamla synder vakna upp och trycka vårt samvete eller nya felsteg förskräcka oss, eller vi känna hjärtats ondska och falskhet, ingenting kan dock tillintetgöra den rättfärdighet, som består blott däri, att Kristus blivit för oss rättfärdigad och nu är i Guds åsyn, oss till godo. För Guds ögon äro vi icke mera uti våra synder, så länge vi tro på Kristus, så sant Kristus är uppstånden ifrån de döda.

På det förut anförda stället i 1 Kor. 15 kap. säger aposteln: *Om Kristus är uppstånden, så är eder tro fåfäng, och I ären ännu i edra synder*. Märk dessa ord: *och I ären ännu i edra synder*. Härav följer ju, att om Kristus däremot är uppstånden, då är vår tro icke fåfäng, *då äro vi icke i våra synder*. Så hava apostlarna trott och talat. Icke under, att de haft en väldig tröst och frimodighet, så att de kunnat med fröjd gå till döden, eftersom det för dem varit alldeles avgjort, att vi icke äro i våra synder, så sant Kristus är uppstånden. Aposteln säger icke: »Då I ären sådana, I bören vara, så fromma, så gudaktiga och rena, då ären I icke i edra synder», utan han säger så: *Om Kristus är uppstånden, då ären I icke i edra synder*, då är eder tro icke fåfäng, tom och falsk. Gud uppväckte oss ifrån vår otrossömn! Vi tro och tro dock icke. Vi tro och bekänna hela artikeln om Kristus, och dock går allt vårt ängsliga strävande därpå ut, att vi ännu själva bära våra synder och måste själva sörja för att bli rättfärdiga. Detta är alldeles, som om vi sade: »Jag tror icke, att Kristus var Guds Lamm och borttog våra synder.» Vi se ännu beständigt på oss själva och tillmäta oss nåd, allt efter som vi finna oss vara bättre eller sämre. Detta heter icke att tro. Detta heter icke att sjunga om seger uti de rättfärdigas hyddor. Låtom oss upplyfta ögonen och se, vad Kristus uti sin seger förvärvade, då han uppstod ifrån de döda till vår fullkomliga rättfärdighet. *Detta är den dag, som Herren har gjort; låtom oss på honom fröjdas och vara glada*.

III.

Påskdagens tredje fröjdeämne är, att vi uti den uppståndne Herren se en *förstling bland de avsomnade* (1 Kor. 15:20), *eller det yttre synliga tecknet och förebilden till våra kroppars uppståndelse ur jorden*. Aposteln säger på det anförda stället, i Kor. 15: *Men nu är Herren Kristus uppstånden från de döda och har blivit en förstling bland de avsomnade; ty emedan döden kom genom en människa, så kom ock genom en människa de dödas uppståndelse. Ty såsom alla dö i Adam, så skola ock alla i Kristus göras levande; men var och en i sin egen ordning, Kristus såsom förstling, sedan de, som tillhöra Kristus vid hans tillkommelse*, v. 20–23. Då aposteln, här talar om förstlingen, åsyftar han den seden i Israel enligt 3 Mos. 23, att de vid påskhögtiden på morgonen efter den stora sabbaten framburo till prästen i templet en kärve av sin första skörd, att den skulle bli *viftad inför Herren*, till ett tecken av deras bön, tacksägelse och hopp, att många sådana kärvar skulle följa efter. Med hänsyftning på denna sed kallas nu Kristus här förstlingen bland de avsomnade, emedan han är den förste

som uppstod för att aldrig sedermera dö, och emedan hans uppståndelse är ett exempel och liksom en handpenning på de rättfärdigas uppståndelse. Märkvärdigt är det ock, att Kristus uppstod just på samma dag, på vilken förstlingskärvarna buros upp i templet.

Vem ser icke här den himmelska vishetens lekande på jordens krets? Av Guds stora åkerfält på jorden, där hans dyra sädeskorn, människokropparna, äro nedlagda, var Kristus förstlingen, som införes i det himmelska Jerusalems tempel, vilket icke är byggt med händer, till en handpenning och underpant på den mängd dylika kärvar, som sedan skola följa efter honom. *Emedan döden kom genom en människa, så kom ock genom en människa de dödas uppståndelse. Ty såsom alla dö i Adam, så skola ock alla i Kristus göras levande.* Vi skola aldrig glömma, att Kristus skulle uti alla avseenden återställa och bota vad som genom Adam förstördes i syndafallet. Men nu var det icke blott synden och fördömsen, som genom Adam kom över alla människor, utan ock döden i alla dess bemärkelser, även den lekamliga eller tillintetgörelsen av människans kroppsliga del. Därför skulle Kristus även återställa denna, så att vi genom honom återfå en hel människas väsende, sådan hon var före syndafallet, vartill ock hörde en skön, frisk och odödlig kropp.

Men även detta stycke fordrar tro. Såsom vi måste tro, när aposteln i Rom. 5 kap. säger: *Såsom genom en överträdelse fördömsen kom över alla människor, så har ock genom en rättfärdighet rättfärdiggörelse till liv kommit över alla människor*; så måste vi ock tro, vad han här säger om kroppens återställelse: *Såsom alla dö i Adam, så skola ock alla i Kristus göras levande.* Vi måste tro, att han gjort alla våra fiender oskadliga: synden, döden, djävulen och fördömsen. Vi måste ock sjunga den segersången: *Döden är uppslukad i seger. Du död, var är din udd? du dödsrike, var är din seger? Men dödens udd är synden, och syndens kraft är lagen. Men Gud vare tack, som giver oss segern genom vår Herre Jesus Kristus!*

Men skola vi tro detta, så få vi aldrig glömma, att det i alla avseenden skall synas och kännas tvärtom; att Gud har till trons övning på jorden kvarlämnat skepnaden av allt detta onda. Då jag blivit ett Guds barn, måste jag ännu se och känna synden i mitt kött, så att jag ofta är färdig att förtvivla och anse mig såsom en styggelse inför Gud; men då måste jag tro, att Kristus så *fördömde synden i köttet* (Rom. 8:3), att hon inför Gud alls intet gäller till min fördömsen. Jag måste ännu känna lagens anklagelser och dock veta, att Gud icke skall döma mig efter lagen.

Så måste jag ock se döden nedlägga kropparna i jorden och dock veta, att vi skola uppstå med sköna och förhärligade kroppar. Såsom Luther säger: »Vi skola fara hädan med viss tro på denna artikel, att när vi länge varit döda och förruttnade, och äntligen den sköna basunen börjar ljuda och säga såsom Kristus till Lazarus: kom ut! då skola vi uti ett ögonblick fara fram ur jorden, skönare än himmelen, med hela lekamen och alla ledamöter sammanfogade, vore vi ock brända till aska eller förtärda i vattnet.» Vi skola nämligen besinna, att det är den allsmäktige Guden själv, som skall göra det och som själv har lovat det.

Aposteln skriver i 1 Tess. 4: *Detta säga vi eder såsom Herrens ord, att vi, som leva och lämnas kvar till Herrens tillkommelse, alls icke skola komma före dem, som äro avsomnade. Ty Herren själv skall stiga ned från himmelen med befallande rop, med överängelns röst och med Guds basun, och de, som hava dött i Kristus, skola uppstå först. Därefter skola vi, som leva och äro kvar, tillika med dem borttryckas i skyar till Herrens möte i luften; och så skola vi vara med Herren alltid.*

På en sådan vår egen härliga uppståndelse till evigt liv hava vi således det yttre synliga beviset och underpanten uti Kristi uppståndelse från de döda. Men icke nog därmed. Aposteln säger, att vi i Kristi förhärligade kropp även hava exempel på, hurudana kroppar vi själva skola erhålla; han säger, att vi skola vara *lika Kristi förhärligade kropp*. I det anförda 1 Kor. 15:e säger han: *Det varder sått en naturlig kropp, det uppstår en andlig kropp. Så är det ock skrivet: Den första människan Adam vart till en levande själ; den siste Adam till en livgivande ande. Men det andliga är icke det första utan det naturliga, sedan det andliga. Den första människan*

var av jorden jordisk, den andra människan är Herren av himmelen. Sådan den jordiska var, sådana äro ock de himmelska; och såsom vi hava burit den jordiskas bild, så skola vi ock bära den himmelskas bild. Märk väl detta sista språk.

Att vi nu bära den jordiskas bild, en syndig, sjuklig och skröplig kropp, det känna vi i hela vårt väsende; men lika sant skola vi en annan tid bära den himmelskas bild, en kropp full av himmelsk skönhet och liv. Kristi uppståndna kropp var för övrigt sig lik, behöll även märken efter spikarna och sidostyngnet men var på samma gång andlig, så att han gick genom stängda dörrar; därjämte var han förhärligad och befriad från alla jordiska behov och lidanden; sådana kroppar skola ock vi erhålla och med sådana vara med Herren alltid. Även detta är ju ett stort fröjdeämne, i synnerhet när livet mörknar och vi äro uttröttade av allt det elände, som tillhör den jordiskas bild.

Vi hava alltså i Kristi uppståndelse tröst för allt, som någonsin kan bekymra eller trycka oss: först beseglingen på all evangelisk sanning; för det andra visshet om en evig frihet från synden, en fullkomlig och evig rättfärdighet; och för det tredje ett välgrundat hopp om en härlig uppståndelse och ett evigt liv, när detta arma jordelivet tager slut. Detta är då en dag full med ljus och salighet. *Detta är den dagen, som Herren har gjort; låtom oss på honom fröjdas och vara glada.*

Men allt detta saliga och fröjdefulla tillfaller endast Jesu vänner och lärjungar. Du, som ännu alltid vill följa världen och köttet, icke vill höra Herrens röst, icke vill omvända dig, tro och följa honom, tänk, om allt detta är sant, först att Kristi uppståndelse är så bekräftad, som vi sett, och sedan att allt Guds ord därigenom är beseglat – huru går det då med dig, om döden överraskar dig i ditt otrogna tillstånd? Tänk, när Guds Son har blivit utgiven för dina synders skull och uppväckt för din rättfärdiggörelses skull, och du ändå aldrig hyllat Sonen, utan själviljande syndar, fastän du förstått sanningen – huru går det då med dig? Skriften säger, att då *står dig intet offer åter för synder, utan en förskräcklig förbidan av dom och nit av en eld, som skall förtära motståndarna*. Tänk, då uti Kristi uppståndelse även våra kroppars uppståndelse blivit bekräftad, och du, som icke hyllat Sonen, en gång måste möta honom såsom domare – huru går det då med dig?

Men *saliga äro alla de, som taga sin tillflykt till honom*. Du som är eller gärna ville vara en Jesu vän och lärjunge, men kanske stundom anfäktas av tvivel på allt heligt, tänk likväl på vad vi här sett, huru de misstänksamma och tvivelsjuka lärjungarna blevo så förvissade om Jesu uppståndelse, att de med fröjd vågade sitt liv därför; och betänk sedan, huru Kristi uppståndelse beseglat all bibelns sanning; då äro vår predikan och vår tro sannerligen icke fåfänga.

Men även då du tror Guds ords sanning, lider du kanske av tvivel på din egen benådning, emedan du ännu alltid är så syndig, trolös och olydig; sådant kommer endast därav, att du ännu ser på dig själv. Minns apostelns ord: *Om Kristus är uppstånden, då äro vi icke i våra synder; – han har blivit utgiven för våra synders skull och uppväckt för vår rättfärdiggörelses skull*. Det är omöjligt, att dina synder väga mer än Kristi död och uppståndelse. Bed Gud om trons gåva, att du må giva honom ära, som för oss dog och uppstod, hed, att du blott i honom må hava din rättfärdighet och din frid.

Slutligen kan ock fienden anfäktas oss med tanken på graven och förruttnelsen; glöm då icke, att Kristus är *uppståndelsen och livet; att den som tror på honom, han skall leva, om han än dör*, så sant Kristus är uppstånden och har blivit en *förstling bland de avsmnade*. Har Kristus för oss både dött och uppstått, så lita därpå, att vi äro ämnade till ett evigt liv.

Högtlovat vare då Herrens namn för alla de fröjdeämnena, som denna dag innebär! *Låtom oss ock på honom fröjdas och vara glada! Amen.*

– C-O Rosenius

© **Pietisten 2025**

Texterna får användas fritt, helt eller delvis, digitalt eller analogt, kopierat eller tryckt om ditt syfte är att främja Kristi rikes tillväxt.
www.pietisten.com